

ע"פ 4762/01/19 - מ ע ג נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
ע"פ 4762-01-19 ג נ' מדינת ישראל 22 ינואר 2019

בפני הרכב כב' השופטים: י. גריל, שופט בכיר [אב"ד]
כ. סעב, שופט
א. לוי, שופט
המערער:

מ ע ג
ע"י ב"כ עו"ד רמי שלבי

נגד
המשיבה:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
ע"י ב"כ עוה"ד מאיה הרטמן

פסק דין

א. בפנינו ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט אהוד קפלן) מיום 18.11.18, ב-ת"פ 62009-06-17, לפיו הורשע המערער, יליד 1982, בעבירה של תקיפה חבלנית של קטין על-ידי אחראי - עבירה לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

המערער מלין על הרשעתו, וכן על עונש המאסר המותנה שהשית עליו בית משפט קמא.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין, לפי כתב האישום המתוקן, הינן בתמצית אלה:

המערער הוא דודו של ס.מ. יליד 2003 (להלן: "**הקטין**").

ביום 08.11.15 בשעה 17:30 לערך, בעת שהמערער והקטין שהו בבית הורי המערער באום אל פאחם, ביקש המערער מהקטין לנקות את חדר השירותים בבית.

הקטין נכנס לחדר השירותים על מנת לנקותם, והמערער נכנס אחריו ונעל את דלת השירותים כשהוא והקטין בתוך חדר השירותים.

בהיותם בחדר השירותים, היכה המערער את הקטין באופן, שאחז אותו בחוזקה בצווארו, היכה אותו בבטנו והשכיבו על הרצפה, וסטר על פניו, תוך כדי שהקטין בוכה.

כתוצאה ממעשי המערער, נגרמו לקטין שטף דם בעין ימין ונפיחות, ושפשוף מסביב לעין. הקטין נזקק לטיפול רפואי.

ג. בישיבת בית משפט קמא מיום 16.05.18 הודיעו הצדדים, כי הם הגיעו להסדר טיעון, אשר במסגרתו יוגש כתב אישום מתוקן, המערער יחזור בו מכפירתו, יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, וישלח לקבלת תסקיר בעניינו משירות המבחן.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

ד. בישיבה זו, העביר בית משפט קמא את עניינו של המערער לקצין המבחן למבוגרים, על מנת לקבל תסקיר אודות מצבו של המערער, והמלצה לגבי העונשים שיוטלו עליו, תוך בדיקת אפשרות של של"צ ומבחן.

בית משפט קמא הדגיש בפני המערער, כי אין בפנייה לשירות המבחן משום החלטה לעניין עצם הרשעתו של המערער, כי אם בחינה של האפשרויות בלבד.

ה. במסגרת תסקיר שירות המבחן מיום 21.10.18, ניתנה המלצה להטלת צו מבחן למשך שנה ומחצה, במהלכה ישתלב המערער במערך טיפולי המיועד לגברים שנקטו באלימות כלפי ילדים.

קצינת המבחן סברה, כי על אף חומרת העבירה, אין להרשיע את המערער בדיון, וזאת לאור העובדה שהמערער הוא אדם שמנהל אורח חיים נורמטיבי, ללא מעורבות קודמת ונוספת בפלילים, אשר מגלה מוטיבציה להשתלב בטיפול ייעודי, וכן על מנת שלא לפגוע בתפקודו התעסוקתי.

ו. ביום 25.10.18 נשמעו בבית משפט קמא טיעוני הצדדים לעונש, אשר במסגרתם עמד ב"כ המדינה על כך שמעשיו של המערער בוצעו כנגד קטין בן 12, תוך פגיעה בשלמות נפשו וגופו, בטחונו ובריאותו.

ב"כ המדינה טען, שהמערער ניצל את יחסיו עם הקטין והוריו, שהם בני משפחתו, על מנת לבצע את המעשים המתוארים בכתב האישום, ומשכך מדובר בנסיבה מחמירה.

עוד טען ב"כ המדינה, כי המקרה של המערער אינו נמנה עם המקרים החריגים, שנקבעו ב- ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נ"ב(3) 337 (להלן: "**הלכת כתב**"), וזאת הן משום שלא הוכח שסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות מקרה זה על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, והן מכיוון שאליבא דב"כ המדינה, המערער לא הניח תשתית ראייתית המוכיחה פגיעה

קונקרטי בשיקומו במקרה של הרשעה.

ב"כ המדינה הציג שורה של פסקי דין, שעניינם הן בחובה להוכיח נזק קונקרטי בשיקומו של הנאשם על מנת להימנע מהרשעה, והן באשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של אלימות נגד קטינים.

ב"כ המדינה סיכם את דבריו בכך, שיש להרשיע את המערער, ולקבוע מתחם ענישה של 6-18 חודשי מאסר בפועל.

ז. מנגד טען הסניגור בפני בית משפט קמא, כי במקרה של המערער מדובר בנסיבות מורכבות, אשר יש לקחתן בחשבון. אליבא דב"כ המערער, מדובר במקרה יחיד שאירע במהלך הליך גירושין קשה בין אימו של הקטין (אחות המערער) לבין אביו של הקטין, תקופה רווית מתח, אשר לוותה אף באירועים אלימים מצד הקטין. במקרה נשוא כתב האישום, הקטין עשה את צרכיו על הרצפה, וכתוצאה מכך החל האירוע.

עוד טען ב"כ המערער, כי בעניינו של המערער מדובר במשפחה נורמטיבית, ודפוסי חייו של המערער אינם אלימים או עברייניים, ומאז האירוע לא היו תלונות נוספות נגד המערער.

בפני בית משפט קמא טען הסניגור, שהמערער אמור להתחיל לעבוד בחברת שטראוס כמהנדס ייצור, והוסיף, שכיום כל עוד לא מציגים תעודת יושר אין מתקבלים לעבודה. משכך, טוען ב"כ המערער, כי הפגיעה הקונקרטי במערער היא, שההרשעה תסכל את קבלתו של המערער לעבודה.

ב"כ המערער הדגיש, שלאור תסקיר שירות המבחן, הרשעה תפגע בשיקומו של המערער, והאינטרס הציבורי טמון דווקא באי-הרשעה, ומתן הזדמנות נוספת למערער.

ב"כ המערער סיכם את דבריו בפני בית משפט קמא בכך, שעל-פי תיקון 113 לחוק העונשין, וכן על-פי הפסיקה, יש במקרה זה להימנע מהרשעתו של המערער, או לחלופין, לחרוג ממתחם הענישה ולקבוע רף תחתון של מאסר מותנה, ובכל מקרה, לדידו של הסניגור, יש להימנע מהרשעה בעניין הנדון.

ח. בהכרעת דינו מיום 18.11.18 קבע בית משפט קמא, כי המערער לא הצליח להוכיח, שההרשעה תגרום לו נזק קונקרטי, כמתחייב מהלכות בית המשפט העליון.

עוד קבע בית המשפט, כי הפסיקה קבעה, שמקום שקיים "רגולטור" בעיסוק מקצועי מסוים, יש להשאיר את ההחלטה בידי הרגולטור. גם באשר לטענה כי ההרשעה תפגע בדימוי העצמי של המערער נקבע בפסיקה, שאין די בכך כדי להימנע מהרשעה.

בית משפט קמא אף קבע, שגם התנאי השני שנקבע **בהלכת כתב**, לא התקיים בעניין המערער, שכן פגיעה פיזית בקטין מחייבת הרשעה.

בית משפט קמא קבע, כי מתחם הענישה הראוי במקרה זה, בשים לב לכך שמדובר באירוע לא מתוכנן, ובהתחשב בנזק שנגרם ואשר היה מינורי, וכן נוכח התנהגותו הפרועה של הקטין, נע ביו 3-9 חודשי מאסר בפועל, שאפשר שירוצו בעבודות שירות.

בקביעת העונש, לקח בית משפט קמא בחשבון את עברו הנקי של המערער, את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, את הודייתו של המערער, ואת התסקיר החיובי מאוד שניתן על-ידי שירות המבחן, והחליט משיקולי שיקום לסטות לקולא ממתחם הענישה, ולאמץ את המלצות שירות המבחן.

בית משפט קמא השית על המערער: 6 חודשי מאסר על תנאי, אשר המערער ישא אם יעבור בתוך שנתיים עבירת אלימות פיזית נגד אדם שעושה שנתיים ומעלה, קנס של 5,000 ₪ או חודש מאסר תחתיו, וכן צו מבחן לשנה.

ט. המערער מיאן להשלים עם הכרעת דינו של בית משפט קמא, וערעורו מונח לפנינו.

י. ב"כ המערער סבר, כי יש לקבל את המלצת שירות המבחן, ולהימנע מהרשעתו של המערער.

עוד סבר הסניגור, כי מקרה זה נמנה עם המקרים המצדיקים הימנעות מהרשעה, וכי עניינו של המערער עונה על שני התנאים המצטברים שנקבעו **בהלכת כתב**.

ב"כ המערער טען, כי בניגוד לקביעת בית משפט קמא, לא הועלתה טענה כי ההרשעה תגרום לשלילת רישיון המהנדס של המערער, אלא כי עצם ההרשעה עלולה לסגור בפניו דלתות, הן בהמשך לימודיו והן בקבלתו למשרת מהנדס תעשייה וניהול.

אליבא דסנגור, למרות שהחוק אינו מחייב זאת, רוב מקומות העבודה דורשים "תעודת יושר" או פלט מהמרשם הפלילי על מנת לקבל אדם לעבודה, והמערער לא יוכל לעשות כן, רק בשל היותו מורשע בדין בתיק זה.

ב"כ המערער טען, כי יש להתייחס לנסיבות החריגות והמיוחדות של מקרה זה, לפיהן הקטין הוסת על-ידי אביו (שהיה בהליך גירושין מאימו של הקטין) כנגד בני משפחתו של המערער, ולכן הקטין נהג לגרום במתכוון לנזקים רבים בבית משפחתו של המערער, ואף איים לפגוע באימו באמצעות סכין.

ב"כ המערער הדגיש, כי מדובר במקרה חד-פעמי בחייו של המערער, וכי המערער הוא אדם נורמטיבי ממשפחה מכובדת מאוד, ונעדר עבר פלילי, ומשכך לא תהא פגיעה מהותית בשיקולי הענישה, אם בית משפט יימנע מהרשעה.

ב"כ המערער, עתר אף לביטול עונש המאסר המותנה.

יא. בישיבת בית המשפט שהתקיימה בפנינו ביום 17.01.19, חזר ב"כ המערער על כל הטענות שבערעורו.

הסניגור ציין, כי יומיים לאחר מתן גזר הדין התקבל המערער כאחראי תכנון ופיקוח ייצור במפעל "שטראוס" בנצרת עילית, והוא התבקש להמציא תעודת יושר והיעדר הרשעות קודמות. אליבא דסניגור, המערער מסר לחברת "שטראוס" על ההליך המתנהל בבית-משפט, וכעת ממתינה החברה לתוצאות הערעור. הסניגור אף חזר על כך, שכיום רוב מקומות העבודה עומדים על קבלת תעודת יושר.

הסניגור טען, כי המערער עונה על התנאים המצטברים שנקבעו ב**הלכת כתב**, שכן מדובר באדם נורמטיבי שמגיע ממשפחה מכובדת, ואף הוא עצמו ידע הצלחות רבות בחייו.

ב"כ המערער הוסיף, כי על בית-המשפט ליתן את הדעת לנסיבות המורכבות של מקרה זה, כפי שקובעת הפסיקה, וכן לתסקיר שירות המבחן.

יב. שונה עמדת ב"כ המדינה, הטוענת, כי שני התנאים המצטברים של **הלכת כתב** אינם מתקיימים במקרה זה.

אליבא דב"כ המדינה, מדובר בעניינו בעבירה של תקיפת קטין בן 12, שגרמה לו חבלות בפנים ושטף דם בעין, ואין מדובר באירוע "זניח", שתוצאותיו מינוריות.

ב"כ המדינה טענה, כי חומרת העבירה אף מתבטאת בקביעת המחוקק בסעיפים 368ד(א) ו-368ד(ג) לחוק, שמכוחם קיימת חובת דיווח על עבירות מסוג זה, ומשכך ברי כי מדובר באינטרס מוגן המחייב הרשעה.

עוד טענה ב"כ המדינה, שהנזקים להם טוען המערער הם נזקים ספקולטיביים ולא מוחשיים, אשר לא הוכחו ולא תועדו. זאת ועוד, המערער אף עסק במהלך השנים האחרונות בעבודות אחרות, ולא במקצועו כמהנדס.

ב"כ המדינה אף הדגישה, כי למרות ששירות המבחן התרשם שקיימת נזקקות טיפולית, המערער לא החל בכל הליך טיפולי.

יג. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום המתוקן שהוגש כנגד המערער, טיעוניהם של ב"כ שני הצדדים בפני בית משפט קמא בנוגע להכרעת הדין, כמו גם הכרעת הדין שניתנה, תסקיר שירות המבחן, הטיעונים לעונש וגזר דינו של בית משפט קמא, הודעת הערעור על נימוקיה, טיעוניהם של ב"כ שני הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו ביום 17.01.19, והפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שיש לדחות את ערעורו של המערער.

יד. רבות נקבע בפסיקה, כי הרשעתו של אדם שהוכח כי ביצע עבירה, היא "דרך המלך" ואילו הימנעות מהרשעה או ביטול הרשעה, הם בבחינת חריג ויוצא דופן ביותר להליך הפלילי.

יפים לעניין זה דבריה של כב' הנשיאה (בדימוס) ד' ביניש ב-ע"פ 9262/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ח(4) 869 [להלן: "עניין פלוני"]:

"על דרך הכלל, משנמצא כי נאשם בגיר ביצע עבירה מתחייב כי ההליך הפלילי כנגדו ימוצה בדרך של הרשעתו וענישתו, כחלק מהליך אכיפת חוק שיויוני וכחלק מאינטרס ההרתעה. אמנם, סעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 וכן סעיף 71א(ב) לחוק העונשין מסמיכים את בית המשפט ליתן צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, תוך הימנעות מהרשעה. עם זאת, הלכה פסוקה היא כי הימנעות מהרשעה של נאשם בגיר אשר נקבע כי ביצע עבירה, מהווה חריג שיופעל 'רק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר'....". (ההדגשה שלנו).

לא למותר להפנות גם לדבריו של כב' השופט ג' קרא ב - רע"פ 619/18 משה בויזינסקי נ' מדינת ישראל (01.03.18)

"הלכה היא כי תחולתו של החריג המאפשר לסיים הליך באי-הרשעתו של נאשם שהוכח שביצע עבירה שמורה אך למקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (10.6.2014)). לעניין זה נקבע כי "החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם" (רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (10.11.2014))." (ההדגשה שלנו).

טו. הפסיקה אף קבעה את התנאים החייבים להתקיים על מנת שבית-המשפט יוכל להכריע בשאלה האם המקרה הספציפי שנדון בפניו נופל בגדרי המקרה "החריג ויוצא הדופן" ברמה המצדיקה הימנעות מהרשעה, או שמא יש לילך בדרך המלך ולהרשיע את הנאשם במקרה הנדון, וכך נעשה גם אנו.

לעניין זה אנו מפנים להלכת כתב, מפי כב' השופטת (בדימוס) ד' דורנר, בעמ' 342:

"אכן, ענישתו של נאשם היא אינדיווידואלית, ובית המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי המעבירה - בצירוף

מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם.

הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל". (ההדגשה שלנו).

טז. ראשית נתייחס למהות העבירה בה הורשע המערער, ונבחן האם ניתן לוותר בנסיבות המקרה על הרשעתו, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

נזכיר, כי בענייננו נעל המערער, כאמור כבר לעיל, את דלת השירותים, כשהוא והקטין נמצאים בתא השירותים, ובעודם נעולים, אחז המערער בחוזקה בצווארו של הקטין, הכה את הקטין בבטנו, השכיבו על הרצפה וסטר על פניו, תוך שהקטין בוכה. לקטין נגרמו שטף דם בעין ימין, נפיחות ושפשוף מסביב לעין, והוא אף נזקק לטיפול רפואי.

סבורים אנו, כי יש לראות בחומרה את כל מעשי האלימות, קל וחומר, כאשר הם נעשים במסגרת המשפחה ומופנים כלפי החלשים על-ידי מי שאמור להגן עליהם, ובמקום שאמור להיות מבצרם. מעשי אלימות מעין אלה מעוררים סלידה ומחייבים הוקעה.

נדגיש, שאת התקיפה ביצע המערער, דודו של הקטין, יליד 1982, שהיה כבן 33 במועד האירוע, והקטין היה כבן 12. משמע, המערער היה מבוגר כמעט פי שלושה מן הקטין.

יפים לענייננו דבריה של כב' הנשיאה א' חיות ב- ע"פ 6539/17 נסראת אבו תנהא נ' מדינת ישראל (15.03.18):

"כבר נפסק בהקשר זה כי חומרה יתרה נודעת למעשי אלימות המתבצעים בתוך המשפחה תוך ניצול מעמדו של הגורם "החזק" בתא המשפחתי כלפי החלשים ממנו והתלויים בו. אכן, "עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שרוי התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו" (ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני[פורסם בנבו] (14.2.2011)). בנסיבות כאלה, על בית המשפט מוטל ביתר שאת התפקיד להגן על הנפגע או הנפגעת ולמצות את הדין עם הפוגע. בית המשפט המחוזי איזן במקרה דנן היטב בין חומרת המעשים ובין הנסיבות לקולה ובהן העובדה שהמערער נטל אחריות על מעשיו ועברו הנקי - ואיני סבורה כי יש מקום להתערב במסקנה שאליה הגיע לעניין גזירת הדין".

לא למותר להפנות גם לדבריו של כב' השופט נ' הנדל ב- ע"פ 9633/16 פלוני נ' מדינת ישראל (17.04.18):

"אלימות בתוך התא המשפחתי הינה מן התופעות החברתיות המכוערות ביותר, ובפרט כאשר היא מופנית כלפי קטינים..... ככלל, על החברה להוקיע ולגנות מעשים שכאלו ולתרום את תרומתה לעקירת התופעה ולהגנה על בניה ובנותיה, כאשר הגורם שאמור למלא תפקיד זה, הוא ההורה, נמנע מלעשות כן".

יז. נדגיש, שלא בכדי בחר המחוקק לייחד עבירה זו, ולהורות בסעיף 368 לחוק על חובת הדיווח בגינה.

(א) **"היה לאדם יסוד סביר לחשוב כי זה מקרוב נעברה עבירה בקטין או בחסר ישע בידי האחראי עליו, חובה על האדם לדווח על כך בהקדם האפשרי לעובד סוציאלי שמונה לפי חוק או למשטרה; העובר על הוראה זו, דינו - מאסר שלוש חדשים".**

(ב) **"היה לאחראי על קטין או חסר ישע יסוד סביר לחשוב כי אחראי אחר על קטין או חסר ישע עבר בו עבירה, חובה עליו לדווח על כך בהקדם האפשרי לעובד סוציאלי שמונה לפי חוק או למשטרה; העובר על הוראה זו, דינו - מאסר ששה חדשים".**

על יסוד כל האמור לעיל, אנו סבורים, כי המערער לא עמד בתנאי האחד, הקבוע ב**הלכת כתב** (סוג העבירה), אך כפי שנפרט להלן גם התנאי השני (פגיעה חמורה בשיקום הנאשם), שחייב להתקיים במצטבר, אף הוא איננו מתקיים בענייננו.

יח. הן בפני בית משפט קמא, והן בדיון בפנינו, חזר הסניגור על טענתו בדבר הפגיעה שעלולה להיגרם למערער בעיסוקו כמהנדס הן בחברת "שטראוס", אליה, לטענתו, התקבל לעבודה לאחרונה, והן במקומות עבודה נוספים אם יורשע בפלילים.

לא מצאנו כי המערער הצליח להוכיח פגיעה ממשית ונזק קונקרטי, שכן המערער לא הציג ולו בדל ראייה להוכחת דבריו. ודוק, ב"כ המערער טען במהלך הדיון, שהתקיים בפנינו ביום 17.01.19, כי המערער חתם על הסכם עם חברת "שטראוס" המותנה בתוצאות הערעור שבפנינו, אם כי לדבריו ההתנאה נאמרה לו בעל-פה.

ההסכם לא הוצג בשעת הדיון בפנינו, הגם שמטבע הדברים ובנסיבות העניין אמור היה ההסכם להיות ברשות המערער. מאז הדיון ועד היום לא הוגשה בפנינו בקשה להרשות למערער להציג את ההסכם בדיעבד.

נזכיר, כי פסיקת בית המשפט העליון קובעת באופן מפורש, שעל מנת לעמוד בתנאי "הפגיעה החמורה" כנדרש **בהלכת כתב**, לא ניתן להסתפק בחשש תיאורטי, ויש צורך להוכיח נזק קונקרטי.

כך ב-ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל (3.3.13), שם נכתב, בסעיף 10:

"לא שוכנענו כי במקרה דנן עלולה להיגרם למערער 'פגיעה חמורה' בשיקומו או בעתידו, אם יורשע בדין. ההרשעה אינה מונעת מהמערער להמשיך בתהליך הטיפול בו החל, ואיננו סבורים כי המוטיבציה שלו לשיקום עלולה להיפגע במקרה של הרשעה. אשר לטענה כי קיים חשש שעתידו התעסוקתי ייפגע, הננו סבורים כי מדובר בחשש עתידי, שהוא בשלב זה לא יותר מאשר חשש תיאורטי והדברים נכונים לגבי תוכניותיו של המערער להשתלב בלימודים אקדמיים. לפיכך, לא מתקיים המבחן השני, הנוגע לחשש כי ההרשעה תגרום ל'פגיעה חמורה' במערער".
(ההדגשה שלנו).

כך נקבע גם ב- רע"פ 9042/17 **היאם עאבד נ' מדינת ישראל** (27.12.17) (להלן: "עניין היאם עאבד") שם טענה הנאשמת, מורה במקצועה, שיש להתחשב בכך שאם בית המשפט ירשיע אותה, היא עלולה לאבד את רישיון ההוראה.

בהחלטתו דחה כב' השופט (בדימוס) א' שהם, טענה זו בקבעו:

"גם התנאי השני אינו מתקיים בעניינה של המבקשת שכן לא ניתן להצביע על נזק קונקרטי העלול להיגרם למבקשת בעקבות הרשעתה, וכאמור השפעה על התלמידים והפגיעה בדימויה העצמי, אינם מהווים קריטריונים מוכרים להימנעות מהרשעה". (ההדגשה שלנו).

יט. עוד קבעה הפסיקה, כי אין זה מתפקידו של בית המשפט להימנע מהרשעה, על מנת לאפשר לאדם להתקבל לעבודה, אלא על המעסיק להפעיל את שיקול דעתו ולהחליט בנסיבות העניין האם הוא מעוניין להעסיק את אותו אדם.

לעניין זה נפנה לדבריה של כב' השופטת (בדימוס) א' פרוקצ'יה ב- ע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.07).

"ראוי עוד להוסיף, כי אמנם לא הובאו ראיות לכך כי הרשעתה של המערערת בדין עלולה לפגוע באופן ישיר בהעסקתה כמרצה באוניברסיטה, או כעורכת דין פעילה במשרד עורכי דין. אולם גם כך, לא יכול להיות ספק בכך שהרשעה פלילית של אדם שעיסוקו במשפט הינה כתם כבד העלול להישקל לחובתו בידי גורמים שונים בעולם המשפטי המקצועי, ולהשפיע על החלטתם בדבר העסקתה של המערערת במסגרת פעילות משפטית-מקצועית כזו או אחרת.

וזאת, גם מקום שאין הגבלה פורמלית בתקנון משמעת או בנורמה חקיקתית אחרת המונעת העסקה כזו. כלפי טיעון זה ניתן גם לומר, שגם אם ההרשעה היתה מתבטלת, אין להוציא מכלל אפשרות כי הגורם המעסיק, בשוקלו את שיקוליו לענין ההעסקה, היה שוקל לגופם את אופי המעשים שבוצעו בידי המערער, אף במנותק משאלת ההרשעה, ואפשר שעצם הארועים עצמם היו עומדים ביסוד שיקול הדעת המופעל. ואם אמנם כך הדבר, אפשר כי לצורך הקשר זה, שאלת אי ההרשעה היתה מאבדת במידה מה מחשיבותה". (ההדגשה שלנו).

כך נקבע גם ב- עפ (חי') 3244/08 מדינת ישראל נ' מנחם פאדל (01.07.08)

"בעת שנעברה העבירה, היה המשיב בגיר, כבן 24 שנים, סטודנט למשפטים. נתון זה מוסיף משנה חומרה לעבירות שעבר. בבואו להתמחות ולקבל אחר כך רישיון לעריכת דין, תשקול הלשכה את מצבו, ותחליט על פי סמכותה ושיקול הדעת המסור לה, את המתחייב כתוצאה מביצוע העבירות על ידי המשיב. לענין זה, החשוב הוא ביצוע העבירות, ולא דווקא ההרשעה, כך שההרשעה, כשלעצמה, לא היא שתביא את עיקר הנזק למשיב". (ההדגשה שלנו).

כ. סבורים אנו, כי המערער מבקש לאחוז את המקל משני קצותיו, ויש בהתנהגותו זו טעם לפגם, שעה שמחד גיסא, עותר המערער לקבל את המלצת קצינת המבחן ולבטל את הרשעתו, ומאידך גיסא לא החל בכל הליך טיפולי וזאת למרות שהמלצה זו עלתה מפורשות מהתסקיר של שירות המבחן.

זאת ועוד, קצינת המבחן המליצה להימנע מהרשעה גם מן הטעם, שהמערער מגלה מוטיבציה להשתלב בטיפול ייעודי, ושאל השואל לאן נעלמה מוטיבציה זו? והאם מוטיבציה זו "קיימת" רק על מנת להימנע מהרשעה?

מכאן, שאף התנאי הנוסף הנדרש לפי הלכת כתב (פגיעה חמורה בשיקום הנאשם) איננו מתקיים בעניינו של המערער.

כא. נוכח כל האמור לעיל, מסקנתנו היא שיש לדחות את ערעורו של המערער על הרשעתו.

לפיכך, אנו מחליטים בזאת, כי הרשעתו של המערער בעבירה של תקיפה חבלנית של קטין על-ידי אחראי, עבירה לפי סעיף 368ב (א) סיפא, תיוותר על כנה.

כב. עוד אנו קובעים, כי גזר דינו של בית משפט קמא, לפיו הושתו על המערער: 6 חודשי מאסר על תנאי, אשר המערער ישא אם יעבור בתוך שנתיים עבירות אלימות פיזית נגד אדם שעונשה שנתיים ומעלה, קנס של 5,000 ₪ או חודש מאסר תחתיו, וכן צו מבחן לשנה, הולם את כלל נסיבות העניין, אין כל הצדקה להתערב בו, והוא עומד בעינו.

ב"כ הצדדים נתנו את הסכמתם בשעת הדיון בפנינו, שפסק דיננו יומצא להם בדואר.

אנו מורים למזכירות בית המשפט להמציא את העתק פסק הדין אל:

1. ב"כ המערער: עוה"ד רמי שלבי, רח' הגילה 17/34, נתניה

2. ב"כ המשיבה: עוה"ד גב' הרטמן, פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

על ב"כ המערער: להמציא את העתק פסק דיננו למערער.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ט, 22 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.

א' לוי, שופט

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]